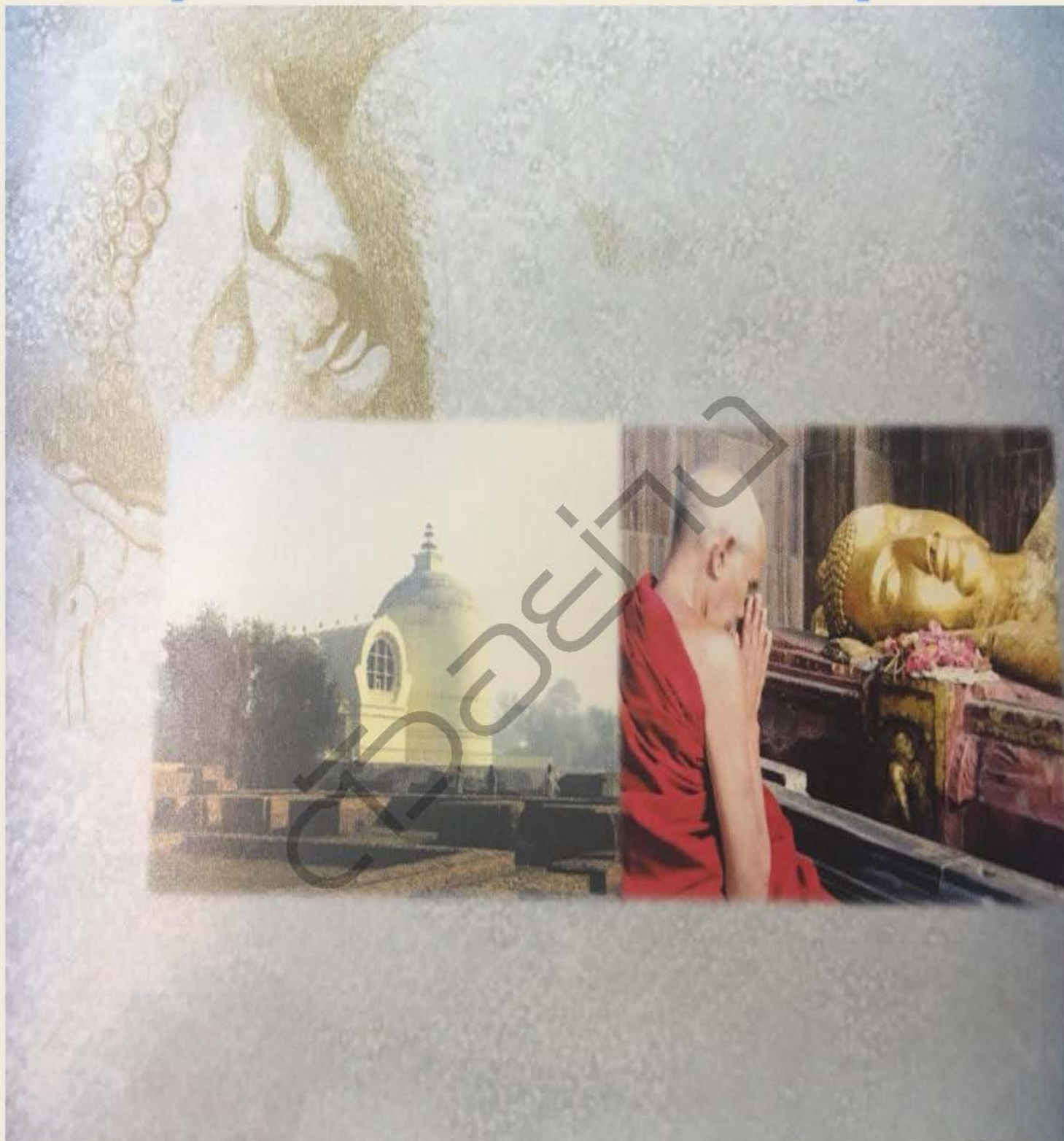

อาณูภาพแห่ง “การอุทิศ”

การอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลนั้น ถ้าทำไม่ถูกวิธีการถึง
อย่างไรอาณูภาพก็ไปไม่ถึงผู้รับที่เป็น “ญาติ” ของ
พวกเราทุกคนแน่แท้

สมชาย เชิดกลาง ผู้เขียน/เรียบเรียง

เรื่อง

อนุภาพแห่ง “การอุทิศ”

เขียนและเรียบเรียง

โดย

สมชาย เชิดกลาง

(นามปากกา)

ห้ามเผยแพร่ในที่สาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตจาก
เจ้าของลิขสิทธิ์โดยเด็ดขาด ขอสงวนลิขสิทธิ์ ห้ามแก้ไข ดัดแปลง
ทำซ้ำ ห้ามคัดลอกข้อความ หรือ ห้ามไม่ให้ทำการเปลี่ยนแปลง
เนื้อหาใด ๆ ในหนังสือเล่มนี้ โดยที่ไม่ได้รับความยินยอมจาก
เจ้าของลิขสิทธิ์ สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.
2537 โดย สมชาย เชิดกลาง

ผู้ละเมิดจะถูกดำเนินคดีตามที่กฎหมายบัญญัติไว้สูงสุด

คำนำ

ในหนังสือเรื่อง อานุภาพแห่ง “การอุทิศ” นั้น ผมได้รวบรวมองค์ความรู้ต่าง ๆ ทางด้าน “การอุทิศส่วนบุญ และส่วนกุศล” ไม่ว่าจะเป็นการนำบุญไปให้คนเป็น ๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ หรือจะเป็นการนำบุญกุศลไปอุทิศให้คนตายที่เป็นญาติพี่น้องของพวกเราที่เสียชีวิตไปแล้ว คนในยุคโบราณเขาก็จะเรียกว่า “การกรวดน้ำ” นั่นแหละ

ในหนังสือเล่มนี้ ได้มีเนื้อหาทางด้านการอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลต่าง ๆ ได้ครบถ้วนกระบวนความหมดแล้ว รวมถึงยังได้อธิบายขั้นตอนต่าง ๆ ในการอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้ญาติที่ล่วงลับไปแล้ว ให้พวกเขาเหล่านั้นได้รับ “บุญ” ที่เราอุทิศไปให้ถึงมือพวกญาติพี่น้องสายโลหิตของเราโดยทั่วถึงกัน และรวดเร็วที่สุดอีกด้วย

ก็เหมือนกับที่ผมได้เขียนคำบรรยายสรุปไว้ตรงที่หน้าปกหนังสือว่า

“การอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลนั้น ถ้าทำไม่ถูกวิธีการแล้ว ถึงอย่างไร อาณาภพก็ไปไม่ถึงมือผู้รับที่เป็นญาติสายโลหิตของพวกเราทุกคนเป็นแน่แท้”

จึงมีแค่เพียงวิธีการขั้นตอนที่ถูกต้องเท่านั้น ที่จะนำพาและทำให้เกิด “อาณาภพแห่งการอุทิศ” ได้ ไม่มีวิธีการอื่น ๆ อีกแล้ว นอกเสียจากทำถูกต้อง อุทิศถูกต้อง และสุดท้าย วางใจให้ถูกต้อง

เมื่อคุณผู้อ่านทำถูกต้องในทุก ๆ ขั้นตอนของการอุทิศ ถึงอย่างไร ญาติพี่น้องของเราที่ล่วงลับก็จะได้ “อาณาภพแห่งการอุทิศ” เป็นแน่นอนทีเดียวแล้วพวกเขาเหล่านั้น ก็จะพ้นไปจากความทุกข์ทั้งปวงด้วย การลงมือช่วยเหลือจากพวกเราที่เป็นผู้อุทิศให้นั่นเอง

เพราะฉะนั้นแล้ว ขอให้คุณผู้อ่านจงศึกษาและเรียนรู้ในกระบวนการและขั้นตอนต่าง ๆ ในการปฏิบัติลงมือ “อุทิศบุญ” ไปให้ญาติของพวกเรา เพราะว่ามีแต่พวกเราที่เป็นญาติเท่านั้นที่ช่วยเขาเหล่านั้นได้ คนอื่น ๆ ใคร ๆ ก็ช่วยเขาไม่ได้ แล้วมีขุมทรัพย์เพียงแค่นั้นเดียวเท่านั้นที่

พวกเขาต้องการ ก็คือ “บุญกุศลจากการอุทิศ” ส่วน
ทรัพย์สินอื่น ๆ พวกเขาไม่ต้องการเลยแม้แต่น้อย

“บุญกุศล” จึงเป็นขุมทรัพย์ที่มีค่าและทรงพลังมาก
ที่สุด ไม่ว่าจะ เป็นใคร ๆ ก็ตามคนที่ยังมีชีวิตอยู่หรือคนที่
ตายไปแล้ว ก็ต้องจำเป็นที่จะต้องใช้ทั้งนั้น

ยิ่งคนตายด้วยแล้ว ยิ่งรีบจำเป็นมาก ๆ สำหรับ
ขุมทรัพย์ที่เรียกว่า “บุญกุศล” ขาดเสียไม่ได้เลย

สุดท้ายนี้ขอให้คุณผู้อ่านทุก ๆ คนจงทำบุญกุศล
แล้วรีบอุทิศไปให้ญาติที่กำลังรอขุมทรัพย์จากเราอยู่แค่นี้
“อานุภาพแห่งการอุทิศ” ก็จะนำพาความสุขความ
เจริญรุ่งเรืองมามอบให้ทั้งเราและญาติผู้ล่วงลับให้พบเจอ
สุคติตลอดไป

ขอขอบพระคุณครับ

สมชาย เชิดกลาง / นักเขียน

สารบัญ

1	ปฐมบท	8
2	การปัตติทานมัย	16
3	ให้ปัตติทานมัยกับผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่	21
4	ให้ปัตติทานมัยกับผู้ที่เสียชีวิตไปแล้ว	32
5	ให้ปัตติทานมัยกับผู้ที่เป็นอมนุษย์	71
6	การปัตตานุโมทนามัย	94
7	ปัตตานุโมทนามัยด้วยตนเอง	97
8	ปัตตานุโมทนามัยด้วยคนอื่น	154
9	การรับอนุโมทนาสาธุในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่	157
10	การรับอนุโมทนาสาธุในชีวิตหลังความตาย	212
11	ปัจฉิมบท	223
12	อ้างอิง	226
13	แนะนำ	227

ปฐมบท

ในส่วนของปฐมบทนี้ ผมก็จะขอปูพื้นฐานองค์ความรู้ในเบื้องต้นกันก่อน ก่อนที่คนผู้อ่านจะเข้าไปอ่านในเนื้อหาที่เป็นสาระความรู้ในเรื่องของ “**อาณาภาพแห่งการอุทิศ**” ไม่ว่าจะอุทิศบุญและอุทิศส่วนกุศลหรือการกรวดน้ำ ก็เป็นเรื่องเดียวกัน สิ่ง ๆ เดียวกัน อันเดียวกันเลย ก็แล้วแต่จะเรียกว่าอะไร ได้หมดถ้าสดชื่นนะคุณผู้อ่าน

แต่ในส่วนประเด็นของผมนั้นมีคำเป็นภาษา “**ธรรม**” อยู่คำหนึ่งที่คนผู้อ่านจะต้องรู้จักและพบเจอในหนังสือเล่มนี้ ถ้าคนผู้อ่านลองสังเกตใน “**สารบัญ**” ก็จะมีคำนี้เยอะที่สุดเลย คำนั้นก็คือ คำว่า “**ปัตติทาน**” ถ้าแปลความหมายก็เหมือนเมื่อกี้เลย ที่ผมบอกไปว่า การอุทิศบุญอุทิศส่วนกุศลนั้นแหละ ถ้าเป็นภาษาบาลีเขาจะเรียกกันว่า “**ปัตติทาน**” ก็แปลว่า การอุทิศบุญกุศลนั่นเอง ฉะนั้นเดียวกัน ในการทำ “**ปัตติทาน**” นั้น จะต้องมีส่วนแฝงเสมอ ก็คือ

1. ฟังคนให้หรือคนอุทิศ
2. ฟังคนรับหรือคนรออุทิศ

ถ้าเป็นฟังคนให้ มีแค่คนเดียวก็คือตัวเรานี่แหละ
ต้องให้ต้องอุทิศต้องปัดตีทาน

แต่ถ้าเป็นฟังคนรอรับการอุทิศ จะมีมากหน่อย ก็คือ

1. คนเป็นที่ยังไม่ตายมีชีวิตปกติดี แค่อยากได้บุญเฉย ๆ
2. คนที่ตายไปแล้ว ที่เป็นญาติของเราต้องการบุญมากรอเราอยู่
3. พวกอมนุษย์ต่าง ๆ มากมาย บางอมนุษย์ก็อยากได้บุญจากเรา บางอมนุษย์ก็เฉย ๆ ได้ก็เอา ไม่ได้ไม่ให้ก็ไม่เอา ไม่ได้เดือดร้อนแล้วแต่เอาที่คนอุทิศ สบายใจ แบบนี้ก็มี

จึงเป็นที่มาของเนื้อหาทั้งหมดทั้งปวงที่ผมได้รวบรวมเอามาเป็นหนังสือที่ชื่อเรื่องว่า “อานุภาพแห่งการอุทิศ” นั่นเอง

แล้วในเนื้อหาต่าง ๆ ทั้งหมดก็เป็นไปตามตัวของ “สารบัญ” เลยมีความละเอียดลุ่มลึกมีเรื่องเล่าประกอบมากมาย โดยแบ่งออกเป็น 9 ประเด็นด้วยกันคือ

1. การปัตติทานมัย
2. ให้ปัตติทานมัยกับผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่
3. ให้ปัตติทานมัยกับผู้ที่เสียชีวิตไปแล้ว
4. ให้ปัตติทานมัยกับผู้ที่เป็นอมนุษย์
5. การปัตตานุโมทนามัย
6. การปัตตานุโมทนามัยด้วยตนเอง
7. การปัตตานุโมทนามัยด้วยคนอื่น ๆ
8. การรับอนุโมทนาสาธุในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่
9. การรับอนุโมทนาสาธุในชีวิตหลังความตาย

ใน 9 กลุ่มนี้ ก็คือองค์ความรู้ทั้งหมดในหนังสือเล่มนี้ ที่ผมได้ลงมือเขียน และอธิบายอย่างละเอียดชัดเจนมากที่สุด เพื่อให้คุณผู้อ่านจะได้นำแนวทางปฏิบัติต่าง ๆ เอาไปใช้ได้อย่างถูกต้องวิธีการ

การปัตติทานมัย

การปัตติทานมัย ก็เป็นการทำบุญอีกชนิดวิธีหนึ่งที่ไม่ต้องกังวลใจกับเรื่องของเงินทองที่ต้องเอามาใช้ เอามาจ่ายในกิจกรรมของ “บุญ” ใด ๆ เลย

แล้วบุญประเภทนี้ แตกต่างจากการทำบุญชนิดอื่น ๆ ที่คุณผู้อ่านได้อ่านผ่าน ๆ มาทั้งหมด ไม่มีบุญชนิดใดเหมือน เพราะการปัตติทานมัย เป็นบุญที่เป็น “ของแถม” ติดไม้ติดมือมา ถ้าจะเป็นสินค้าในร้านสะดวกซื้อ ก็เรียกกันว่า ชื้อ 1 แถม 1

จะอธิบายให้ชัด ๆ ก็คือว่า ถ้าคุณผู้อ่านอยากจะทำบุญประเภทนี้นั้น จะอยู่ดี ๆ แล้วไปทำ “ปัตติทานมัย” เลยไม่ได้ อย่างที่ผมบอกไปตั้งแต่ตอนแรกแล้วว่า บุญประเภทปัตติทานมัยเป็นบุญของแถม ไม่ใช่บุญจริง ๆ เป็นผลพลอยได้ นั่นก็หมายความว่า คุณผู้อ่านต้องไป

ทำบุญจริง ๆ เสียก่อน พอได้ทำบุญจริง ๆ สำเร็จเสร็จสิ้นแล้ว

ถึงจะได้สิทธิในการทำบุญประเภทปัตติทานมัย ถ้าจะเอาความยุ่งยากกว่านวยากี่นวยายอยู่ แต่ถ้าคุณผู้อ่านไม่คิดอะไรมากก็ถือว่า ไม่มีอะไรที่จะต้องยุ่งยากกว่านวยายเลย เพราะถึงอย่างไร ก็เป็นบุญของแถมอยู่แล้ว

ถ้าผมจะยกตัวอย่าง ก็เหมือนกับสินค้าชนิดหนึ่งในร้านสะดวกซื้อ ก็คือ แปรงสีฟัน คุณผู้อ่านลองสังเกตดูซิ ถ้าเป็นแปรงสีฟันยี่ห้อดี ๆ ยี่ห้อแพง ๆ นะ ราคาระดับแพงมาก ๆ เขาจะแอบแถมยาสีฟันให้ด้วยจะเป็นหลอดเล็ก ๆ นะ นั่นแหละของแถมถ้าซื้อแปรงสีฟัน ก็จะได้แถมยาสีฟัน หรืออีกสินค้าชนิดหนึ่งที่ผมเห็นบ่อย ๆ ก็วีชั้ตรงเท้าแถมแปรงชั้ตรงเท้า เหมือนกันเลย ต้องซื้อถึงจะได้ถึงจะแถม เพราะเป็นแพคเกจกัน

ในส่วนของการทำบุญแบบปัตติทานมัยก็เหมือนกันเลย เป็นเหมือนยาสีฟันหลอดเล็ก ๆ ที่เขาแถมมาให้ ถ้าซื้อยาสีฟัน นั่นก็หมายความว่า เราจะต้องไปทำบุญให้เกิดกุศลเสียก่อน แล้วเมื่อทำบุญเสร็จแล้ว ก็จะเกิดบุญที่เป็น

ให้ปัตติทานมัยกับผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่

ข้อนี้ก็ง่าย ๆ ก็คือให้เราไปทำบุญที่วัด เอาข้าวปลาอาหารไปถวายพระที่วัด แล้วก็ตั้งใจถวายด้วยความบริสุทธิ์ใจ ประเคนด้วยมือของตนเอง แล้วก็ไม่ต้องเสียดายในข้าวปลาอาหารนั้น และมีความอิม ปิติใจ ที่ได้ถวายข้าวสุก ขนมสด ผลไม้ อาหารหวาน คาว ให้พระภิกษุได้ฉัน และมีชีวิตอยู่เพื่อศึกษาธรรมต่อไป จบละเราได้บุญละ แล้วเรายังได้ของแถมที่เป็นปัตติทานมัยอีกด้วย

ที่นี้ก็เป็นที่ของเราแล้วว่า จะเอาบุญของแถมไปให้ใครดี ก็ต้องเป็น พ่อ แม่ พี่ น้อง ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา เพื่อนฝูง คนข้างบ้าน คนรู้จัก แม่ค้าส้มตำ หน้าปากซอย น้องพนักงานร้าน 7-11 ก็ได้ หรือใครก็ได้ในโลกนี้ที่ยังมีชีวิตอยู่ ได้หมด จะให้ใครก็ให้เขาไป

วิธีการก็ง่าย ๆ เราก็เดินไปบอกเลย พ่อครับ แม่ครับ ผมไปทำบุญที่วัดมา ผมจะเอาบุญมาฝากให้พ่อกับแม่ด้วยครับ พ่อกับแม่ช่วยรับอนุโมทนาบุญของผมที่เอามา

ฝากด้วยนะครับ เมื่อพอกับแม่รับอนุโมทนาในบุญนั้นโดย
ยกมือรับสารุ ก็เรียบร้อย พอกับแม่ได้บุญจากเรา

แต่ส่วนของเราได้บุญเพิ่มมาอีก 1 เท่า
กลายเป็นว่า ได้บุญคุณสอง ชื่อ 1 แถม 1 ทั้งนี้

ถ้าแตกสมการบุญ จะถูกแบ่งออกเป็นดังนี้

1. ของเราที่ทำครั้งแรก
2. ของพ่อแม่ที่เราแบ่งให้โดยเอามาจากของแถมที่
มีอยู่แล้ว
3. ของเราเพิ่มขึ้นมาอีกจากการแบ่งให้พอกับแม่
เท่ากับจำนวนที่ได้ครั้งแรก

คุณผู้อ่านเห็นยังว่า บุญนี้ เพิ่มจำนวนได้นะ
แล้วเพิ่มเยอะเลย มากกว่าดอกเบี๋ยในธนาคารอีกนะ ยิ่ง
ช่วงนี้ เห็นดอกเบี๋ยแล้ว จะเป็นลม น้อยมาก ๆ

ในปัตติทานมัย ที่แบ่งให้ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่นั้น เรา
จะให้พวกคนรวย ๆ ที่เป็นเศรษฐีก็ได้ นะ เหมือนที่นายอัน
นภาระ แบ่งบุญให้สุมนเศรษฐี นั่นเอง

ให้ปัดติทานมัย กับผู้ที่เสียชีวิตไปแล้ว

นอกจากการที่เราจะให้บุญกับคนที่ยังมีชีวิตอยู่ เรายังให้กับคนที่ตายไปแล้วได้อีกด้วย วิธีการนี้ เขาเรียกกันว่า การอุทิศส่วนกุศลไปให้ผู้ล่วงลับ เรียกสั้น ๆ ว่า “กรวดน้ำ” ทีนี้ การกรวดน้ำ ก็มีอยู่ 2 อย่าง คือ

1. ต้องใช้น้ำ
2. ไม่ต้องใช้น้ำ

หลายคนถามผมว่าจำเป็นไหมที่ต้องใช้น้ำ แล้วถ้าไม่มีน้ำล่ะ ให้ใช้อะไร บางทีหาน้ำไม่ทันทำไง แล้วแบบนี้ถ้าไม่มีน้ำก็อดกรวดน้ำเลย แล้วอุทิศส่วนบุญกุศลไปให้ญาติเขาจะได้รับหรือถ้าไม่มีน้ำ

คำตอบที่ถูกต้องของผมก็คือ ได้หมด จะมีน้ำหรือไม่มีน้ำใช้ในการอุทิศส่วนกุศลให้คนตายได้เหมือนกัน

ข้อดีของการใช้น้ำ ก็คือ จิตเราจะนิ่ง เพราะจดจ่ออยู่กับน้ำที่เทลงไป ทำให้การอุทิศกุศลเป็นไปโดยราบรื่น

ปัตตานุโมทนาด้วยตนเอง

ในส่วนของการทำบุญแบบปัตตานุโมทนาด้วยตนเอง ก็คือ การที่เราเห็นคนอื่น ๆ ไม่ว่าจะป็นญาติพี่น้องของเรา คนที่เรารู้จัก คนอื่น ๆ จะเป็นใครก็ได้

แล้วพวกเขาเหล่านั้น ได้ลงมือทำบุญทำทาน ทำคุณงามความดีอะไรก็ตาม ไม่ว่าจะป็นถวายอาหารเช้า ถวายอาหารเพล เลี้ยงพระภิกษุสงฆ์ สร้างศาลาวัด ทำบุญเนื่องในโอกาสต่าง ๆ ทอดผ้าป่า ทอดกฐิน บวชภาค บวชพระ บวชเณร บวชแม่ชี หรือเป็นบุญอะไรก็ตาม แล้วเราเห็นคนอื่นทำอยู่ หรือเรารู้ว่ามีคนกำลังทำบุญอยู่ แต่เราไม่ได้ทำ เราอยู่บ้านเฉย ๆ แล้วเราอยากได้บุญกับเขาบ้าง ก็ง่าย ๆ เพียงแค่

1. ทำใจให้เป็นกุศล
2. น้อมใจไปรำลึกถึงบุญที่เขาทำอยู่นั้น
3. ยกมือกล่าวคำอนุโมทนาสาธุ

ปัตตานุโมทนาด้วยคนอื่น

ในข้อที่ 2 นี้ คือการทำปัตตานุโมทนาด้วยคนอื่น ก็เป็นวิธีการทำบุญอีกชนิดหนึ่งเหมือนกันที่ได้บุญง่าย ๆ ไม่ต้องไปทำเอง รอให้คนอื่นเขาทำแล้วเราก็จะได้บุญ 1 ใน 10 ส่วน เหมือนในข้อแรก ถ้าเรายกมืออนุโมทนาสาธุ

เพียงแต่ว่า ในส่วนของปัตตานุโมทนาด้วยคนอื่นนั้น เราไม่สามารถที่จะลงมืออนุโมทนาด้วยตนเองได้ ไม่เหมือนในข้อแรกที่ลงมืออนุโมทนาได้เองเลย เหตุผลก็เพราะว่า เราไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ในขณะที่เขากำลังทำบุญอยู่ หรือเราไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่า ญาติพี่น้องของเราเขากำลังไปวัดไปทำบุญ

คือ เราไม่รู้อะไรเลย เราเพียงแค่นอนดูทีวีอยู่ที่บ้าน จึงไม่รู้ว่าญาติพี่น้องของเราคนไหนเขาไปวัดไปทำบุญ เขาไปสร้างศาลา เขาไปกิจกรรมงานบุญงานกุศล เราไม่รู้อะไรเลย

เราจะมารู้อีกทีหนึ่งก็ต่อเมื่อ พวกญาติของเรา เขากลับมาจากวัดแล้ว แล้วก็เดินมาบอกเราว่า พ่อจ๋า แม่จ๋า พี่จ๋า เมื่อกี้ผมไปทำบุญที่วัดมา ทำบุญเสร็จแล้วก็เลยเอาบุญมาฝากพ่อ แม่ พี่ และคนอื่น ๆ ช่วยรับอนุโมทนา สาธุสิครับ

เมื่อเรายกมืออนุโมทนาสาธุแล้วนั้นแหละ เราก็จะได้บุญจากพวกเขาไป 1 ใน 10 ส่วนของบุญทั้งหมดที่เขาทำ

ประเด็นก็คือ ข้อแตกต่างระหว่างข้อแรก คือ ปัตตานุโมทนามัยด้วยตนเอง และ ปัตตานุโมทนามัยด้วยคนอื่นที่เป็นข้อที่ 2 ก็คือว่า

ในข้อที่ 2 นั้น จะต้องให้คนอื่นที่เป็นเจ้าของบุญ หรือคนต้นบุญ นำมาแบ่งให้เรา ถ้าเขาไม่แบ่งมาให้เรา เราก็ไม่ได้บุญ ต้องรอให้เขาแบ่งมาให้ก่อน จึงจะอนุโมทนาสาธุได้ เหตุผลก็เพราะเราอยู่แต่ในบ้าน เราไม่รู้ไม่เห็นว่ใครไปทำบุญอะไร ที่ไหน อย่างไร เลยต้องรอให้เขาเอามาให้เราก่อน แล้วอนุโมทนาสาธุ ถึงจะได้บุญ

การรับอนุโมทนาสาธุในชีวิตหลังความตาย

ก็คือว่า เมื่อเราหรือใคร ๆ ก็ตามที่ได้ตายลงไปแล้ว สิ่งหนึ่งที่เป็นที่ต้องการมาก ๆ ก็คือ บุญกุศลนั้นเอง อย่างอื่น ๆ ที่เป็นอาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย ยา รักษาโรค คนที่ตายไปแล้วไม่ต้องการเลย เพราะไม่มีความจำเป็นต้องใช้อะไร สิ่งที่จะเอาไปใช้ได้มีแค่สิ่ง ๆ เดียวก็คือ บุญกุศลเพียงอย่างเดียว

การที่ หลังจากญาติมิตร ล่วงลับไปแล้ว มีสิ่ง ที่คนเป็นต้องศึกษา เพิ่มเติม เพื่อเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อ ผู้ตายคือการปฏิบัติตามธรรมเนียมของท่านผู้รู้ที่สมบูรณ์ คือ สัพพัญญูพุทธเจ้า

ในบางลัทธิศาสนา มีการสวดอ้อนวอนให้ ผู้ตาย เพื่อหวังให้ผู้ตายไปแล้วได้ไปอยู่ร่วมกับเทพเจ้าของตน หรือไม่ก็สวดสาปแช่งศัตรูให้ไปสู่อบาย ซึ่งการกระทำดังกล่าวนั้น นอกจากจะไม่มีประโยชน์ ยังทำให้จิตใจผู้ทำ เศร้าหมองด้วยโมหะ เพราะผู้ทำกรรมใดไว้ในโลกนี้ ก็ย่อม

ต้องเสวยผลแห่งกรรมที่ตนทำเองทั้งในโลกนี้และโลกหน้า
การทำเพียงสวดอ้อนวอนจึงไม่มีประโยชน์อะไร

การทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ล่วงลับ ถือเป็นหน้าหน้าที่ของคนที่ยังเป็นอยู่ที่เดียว เป็นสิ่งที่คนทุกชาติทุกศาสนาควรศึกษาไว้ ให้ถูกต้อง ทั้งนี้ เพราะผู้ที่ล่วงลับไปแล้วในภุมิอื่น ย่อมไม่มีการทำมาหากินเลย ผู้ล่วงลับไปจะมีสภาพความเป็นอยู่อย่างไรก็ขึ้นอยู่กับ กรรมดี กรรมชั่วที่ตนเองกระทำตอนเป็นมนุษย์ และเพราะอาศัยการทำบุญอุทิศให้ของผู้ที่ยังเป็นอยู่ในโลกมนุษย์นี้เท่านั้น และการทำบุญอุทิศให้ผู้ล่วงลับก็ต้องทำกับผู้รับที่มีศีลมีธรรมเท่านั้น เช่น พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่เข้าถึงพระรัตนตรัย บุญนั้นจึงจะถึงแก่ผู้ตายไปอย่างแน่นอน ตามภูมิ ตามกำเนิด ที่สามารถรับผลบุญที่อุทิศให้ แต่ถ้าทำกับผู้รับที่ไม่มีศีลธรรม บุญก็จะไม่ถึงแก่ผู้ตาย

ส่วนกิจอื่นอย่างเช่น การร้องให้คร่ำครวญ การแสดงอาการเศร้าโศก การสวดอ้อนวอนฝากกับเทพเจ้า การเล่นมหรสพ การรับจ้างร้องไห้ในประเทศจีน ฮองกง

ปัจฉิมบท

ในส่วนของปัจฉิมบทนั้นก็คือ บทสรุปสุดท้ายที่ผมได้เขียนเล่าให้คุณผู้อ่านได้อ่านกันตั้งแต่คำนำจนมาถึงหน้านี้นั้น จริง ๆ แล้วผมแทบไม่ต้องพูดอะไรมากเลย เพราะในเนื้อหาทั้งหมดมีอธิบายไว้หมดแล้ว ถ้าผมพูดมาก เดี่ยวผมกลัวจะเจ็บคอได้ ก็เลยจะขอสรุปแบบอธิบายสั้น ๆ ง่าย ๆ ว่า

อานุกรภาพแห่งการอุทิศส่วนบุญและกุศลต่าง ๆ ไม่ว่าจะอุทิศให้ใครก็ตาม ทั้งคนเป็นและคนตาย คนในโลกอื่น ๆ หรือไม่ใช่คนก็ตามแต่ เขาจะได้รับหรือไม่ได้รับก็ตามที่ เราผู้เป็นคนอุทิศ ถึงอย่างไรก็ได้อานุกรภาพที่เป็นบุญเป็นกุศลแห่งการกระทำนั้น ๆ แน่หนอน ในอานิสงส์ผลตอบแทนนั้นมีทั้งหมด 10 ประการด้วยกัน ได้แก่

1. ไม่มีความอดอยากยากจน
2. ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน
3. มีบริวารดี

4. เป็นที่รักของผู้ที่พบเห็น
5. มีรูปร่างหน้าตาสวยงาม
6. มีอายุยืน
7. มีสุขภาพสมบูรณ์
8. มีฐานะดี
9. มากไปด้วยลาภสักการะ
10. พบเห็นแต่สิ่งที่ทำให้เกิดความสบายใจ

ในส่วนทั้ง 10 ประการนั้น คนที่ได้ก็คือ ผู้ลงมืออุทิศ
นะ แต่ส่วนผู้ที่ได้รับได้ไม่ถึง 10 ประการนะ อาจจะได้แค่
ครึ่งหนึ่งของผู้อุทิศ เพราะฉะนั้นแล้ว ถ้าเป็นผม ผมขอ
เลือกอยู่ฟากฝั่งของผู้อุทิศมากกว่าที่จะไปอยู่ฟากฝั่งผู้รอให้
คนเขาอุทิศมาให้ มันเสียเวลา อุทิศเสียเองเลย ทำเองเลย
ได้บุญแน่ ๆ ไม่ต้องไปรอใครด้วย